

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Tdo/85/2017
Identifikačné číslo spisu: 5114010975
Dátum vydania rozhodnutia: 26.04.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Martin Bargel
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:5114010975.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Martina Bargela a sudkýň JUDr. Jany Serbovej a JUDr. Aleny Šiškovej na neverejnom zasadnutí, s verejným vyhlásením rozsudku, konanom 26. apríla 2018 v Bratislave, v trestnej veci obvineného O. N., pre zločin neodvedenia dane a poistného podľa § 277 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona a iné, o dovolaní obvineného O.a, proti rozsudku Krajského súdu v Žiline sp. zn. 1To/116/2016, z 21. februára 2017, takto

rozhodol:

Rozsudkom Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 1To/116/2016, z 21. februára 2017 bol v zmysle § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku

porušený zákon

v ustanoveniach § 319 Trestného poriadku, § 322 ods. 3 Trestného poriadku, § 277 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona, § 278 ods. 1 Trestného zákona

v neprospech obvineného O. N..

Rozsudok Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 1To/116/2016, z 21. februára 2017 sa zrušuje.

Zrušuje sa aj rozsudok Okresného súdu Žilina z 29. septembra 2016, sp. zn. 28T/116/201, ako aj ďalšie rozhodnutia na zrušené rozhodnutia obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Okresnému súdu Žilina sa prikazuje, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Žilina sp. zn. 28T/116/2014, z 18. júna 2015 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 1To/116/2016 z 21. februára 2017 bol obvinený O. N. uznaný za vinného zo spáchania zločinu neodvedenia dane a poistného podľa § 277 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona a prečinu nezaplatenia dane a poistného podľa § 278 ods. 1 Trestného zákona, na

skutkovom základe, že

- ako jediný konateľ spoločnosti V., s.r.o., 1. mája XXX/XX, X., IČO: XX XXX XXX, v období od augusta roku 2012 až do septembra roku 2013 riadne odovzdal Sociálnej poisťovni, pobočka Žilina, mesačné výkazy poistného, avšak splatné poistné zrazené zo mzdy zamestnancov zadržal a neodviedol určenému príjemcovi vo výške 3 869,41 Eur a splatné poistné za zamestnancov platené zamestnávateľom nezaplatil určenému príjemcovi vo výške 10.888,39 Eur.

Za to bol obvinenému O. N. podľa § 277 ods. 2, § 41 ods. 1 Trestného zákona s poukazom na § 38 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona, § 36 písm. j) Trestného zákona, uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 3 (tri) roky a súčasne podľa § 51 ods. 1 Trestného zákona s poukazom na § 49 ods. 1 Trestného zákona bol výkon trestu odňatia slobody podmienene odložený. Podľa § 51 ods. 2 Trestného zákona súd ustanovil obvinenému skúšobnú dobu podmienene odkladu výkonu trestu odňatia slobody s probačným dohľadom vo výmere 3 roky a podľa § 51 ods. 5 Trestného zákona uložil obvinenému povinnosť strpieť nad sebou kontrolu probačného a mediáčného úradníka podľa potreby a konkrétneho určenia probačného a mediáčného úradníka. Podľa § 61 ods. 1, ods. 2, ods. 6 Trestného zákona bol obvinenému uložený trest zákazu činnosti spočívajúci v zákaze výkonu funkcie štatutárneho orgánu v obchodných spoločnostiach a družstvách na 6 (šesť) rokov. Krajský súd zároveň postupom podľa § 319 Trestného poriadku zamietol odvolanie obvineného O. N. ako neodôvodnené.

Proti rozsudku Krajského súdu v Žiline sp. zn. 1To/116/2016 z 21. februára 2017 podal obvinený prostredníctvom svojej obhajkyne dovolanie z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) a písm. i) Trestného poriadku, a teda že zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu a rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku, alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia.

V odôvodnení sťažnosti namietal, že neboli naplnené zákonné znaky trestného činu neodvedenia dane a poistného, ani trestného činu nezaplatenia dane a poistného, resp. vôbec nejde o trestné činy a orgány činné v trestnom konaní a súd sa nevysporiadali s obhajobou obvineného produkovanou už v prípravnom konaní a nezisťovali okolnosti svedčiacie v prospech obvineného, nenariadili riadne znalecké dokazovanie, hoci mali možnosť disponovať všetkými potrebnými podkladmi, ku ktorým obvinený nemal oprávnenie sa dostať, keďže v čase trestného stíhania už nebol konateľom spoločnosti. Pri trestnosti konania spočívajúceho v neodvedení dane a poistného a nezaplatení dane a poistného je podmienená zistením, že zamestnávateľ mal k dispozícii potrebné finančné prostriedky, t. j. že príslušné čiastky zo mzdy svojich zamestnancov z ich hrubých miezd skutočne zrazil a v rozpore so zákonom ich nedoviedol oprávneným príjemcom, ale ich použil k inému účelu. Samotná skutočnosť, že právny subjekt je dlžníkom Sociálnej poisťovne, nie je trestným činom. Obchodná spoločnosť V., s.r.o. bola preukázateľne vo výraznej strate; vyplýva to z daňových priznaní za skúmané roky 2012 a 2013. Spoločnosť V., s.r.o. mala viacerých veriteľov a prebiehali voči nej viaceré exekučné konania. Sociálna poisťovňa bola čiastočne a postupne uspokojovaná zrážkami z platieb z účtu spoločnosti v banke, ktoré exekútor zablokoval a konateľ ani nemohol v danom čase dobrovoľne uhrádzať platby pre blokáciu účtu v banke. Navyše k platbám zameškaného poistného dochádzalo aj v priebehu po skončení trestného konania. Obvinený už pred vyšetrovateľom tvrdil, že poistné neuhrádzal preto, lebo firma nemala dostatok finančných prostriedkov. V prípade, ak mal na účte v banke alebo v pokladni nejaké finančné prostriedky, uprednostnil ich na chod, zachovanie prevádzky, na nákup tovaru, platenie nájmu, energií a zaplatenie miezd pre zamestnancov. Vo výrokovvej časti rozsudku prvostupňového súdu absentuje úmysel obvineného, že ako konateľ neodviedol a nezaplatil poistné, hoci obchodná spoločnosť mala dostatok disponibilných finančných prostriedkov, a tieto boli použité na iný, nie nevyhnutný účel nesúvisiaci s podnikateľskou činnosťou. Nestačí, že bola naplnená iba objektívna stránka uvedených trestných činov,

ale je potrebné skúmať aj dôvody, ktoré k takému konaniu viedli. Orgány činné v trestnom konaní, ani súd vôbec nezisťovali, na čo boli prípadné disponibilné finančné prostriedky použité. Výrok rozsudku nezodpovedá ustanoveniu § 163 ods. 3 Trestného poriadku. Súd sa uspokojil iba so zistením, že v čase splatnosti boli na účte v banke a v pokladni určité finančné prostriedky, ale vôbec neskúmal, či boli vo

vlastníctve spoločnosti, na čo boli použité, celkovú hospodársku situáciu spoločnosti, blokáciu účtu v banke exekútorom, platby poistného počas a po trestnom konaní. Podľa právneho názoru obvineného ako aj jeho obhajkyne je pri trestných činoch neodvedenia dane a poistného a nezaplatenia dane a poistného potrebné posudzovať každý mesiac, v ktorom mala obchodná spoločnosť povinnosť odvádzať poistné za zamestnanca a za zamestnávateľa do Sociálnej poisťovne, samostatne, ako samostatný skutok, keďže sa jedná o zákonnú mesačnú povinnosť. Jednotlivými skutkami neboli naplnené všetky znaky skutkovej podstaty prečinu nezaplatenia dane a poistného resp. zločinu neodvedenia dane a poistného. Obvinený už v prípravnom konaní, aj pred súdom tvrdil, že nemohol z objektívnych dôvodov uhrádzať splatné poistné do Sociálnej poisťovne a viac-krát poukazoval na fakt, že je potrebné znaleckým dokazovaním zistiť celkovú hospodársku situáciu spoločnosti, avšak už nebol konateľ spoločnosti, a preto nemá prístup na získanie účtovníctva firmy, ale orgány činné v trestnom konaní a súd takúto možnosť majú a aj všetky nimi vyžiadané účtovné podklady im boli poskytnuté. Súdy sa nevysporiadali s opakovanou a relevantnou obhajobou obvineného ohľadom celkovej nepriaznivej hospodárskej situácie spoločnosti a nutnosti uspokojovať viacerých veriteľov a nutnosti dotovať spoločnosť z vlastných zdrojov spoločníka. Nestotožnil sa s názorom súdu, že v danej veci nebolo potrebné vykonať znalecké dokazovanie. Daným postupom nebola vyvrátená obhajoba obvineného. Prvostupňový aj odvolací súd v rozpore s § 168 ods. 1 Trestného poriadku v odôvodnení svojich rozhodnutí neuviedli relevantné skutočnosti, z ktorých je zrejmé, ako sa vyrovnali s obhajobou obvineného. Z odôvodnenia musí byť zrejmé, ako sa súd vyrovnal s obhajobou, prečo nevyhovел návrhom na vykonanie ďalších dôkazov. Na záver navrhol, aby najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 386 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku vyslovil, že rozsudkom Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 1To/116/2016 z 21. februára 2017 a v konaní, ktoré mu predchádzalo bol porušený zákon, zrušil tento rozsudok a zrušil aj rozsudok Okresného súdu Žilina, sp. zn. 28T/116/2014 z 29.9.2016.

K dovolaniu obvineného sa vyjadril prokurátor Okresnej prokuratúry Žilina, ktorý je toho názoru, že vykonanými dôkazmi bolo preukázané, že obvinený skutok spáchal, bol správne právne kvalifikovaný a bol mu zaň uložený primeraný trest. Obvinený namieta zákonné znaky skutkovej podstaty a spôsob vyhodnotenia dôkazov súdom. Vzhľadom na uvedené navrhol, aby dovolací súd dovolanie obvineného O. N. odmietol z dôvodu podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako dovolací súd (§ 377 Trestného poriadku) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní skúmal procesné podmienky pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu (§ 368 ods. 2 písm. h/ Trestného poriadku), bolo podané prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku), osobou oprávnenou (§ 369 ods. 2 písm. b/ Trestného poriadku), v zákonnej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku), na súde, ktorý rozhodol v prvom stupni (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku), že dovolanie spĺňa obligatórne obsahové náležitosti dovolania (§ 374 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku) a že obvinený pred podaním dovolania využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok (§ 372 ods. 1 Trestného poriadku).

Najvyšší súd zistil, že dovolanie obvineného O. N. je opodstatnené, pretože okresný i krajský súd nesprávne právne posúdili skutok uvedený v uznesení o vznesení obvinenia, v obžalobe i v rozsudku, čím je daný dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak je rozhodnutie založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky poznamenáva, že v zmysle § 385 Trestného poriadku je dovolací súd viazaný dovolacími dôvodmi, ktoré sú v ňom uvedené, z čoho vyplýva, že táto viazanosť sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Trestného poriadku) a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Trestného poriadku z hľadiska ich hodnotenia (R 120/2012-I).

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

K uplatnenému dovolaciemu dôvodu v zmysle § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, dovolací súd uvádza, že jedným z dôvodov, podľa ktorého dovolanie v trestnom konaní možno podať je, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia.

K tomuto dovolaciemu dôvodu je potrebné uviesť, že pri posudzovaní oprávnenosti tvrdenia existencie tohto dovolacieho dôvodu, je dovolací súd vždy viazaný konečným skutkovým zistením, ktoré vo veci urobili súdy nižšieho stupňa, a teda dôvodom dovolania nemôžu byť skutkové zistenia, čo vyplýva aj z dikcie ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku. Dovolací súd skutkové zistenia urobené súdmi nižšieho stupňa nemôže ani meniť, ani dopĺňať. Vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi nižšieho stupňa, vyjadrenému v tzv. skutkovej vete výroku, môže obvinený v dovolaní uplatňovať iba námietky právneho charakteru, nikdy nie námietky skutkové. Za skutkové námietky sa pritom považujú námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne i hodnoteniu vykonaných dôkazov súdmi nižšej inštancie. Dovolací súd nemôže posudzovať správnosť a úplnosť skutkových zistení aj preto, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol v konaní o dovolaní sám vykonávať. Ťažisko dokazovania je totiž v konaní na súde prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, resp. korigovať iba odvolací súd v rámci odvolacieho konania. Dovolací súd nie je odvolacou inštanciou zameranou na preskúmavanie rozhodnutí súdu druhého stupňa.

Dovolací súd primárne zdôrazňuje, že podstatou správnej právnej kvalifikácie je, že skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní bol subsumovaný pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone. Len opačný prípad (nesprávna subsumcia) odôvodňuje naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

Nesprávnym právnym posúdením zisteného skutku sa rozumie, že skutok bol v napadnutom rozhodnutí kvalifikovaný ako trestný čin, napriek tomu, že nešlo o žiadny trestný čin alebo že ustálený skutok vykazuje znaky iného trestného činu alebo že obvinený bol uznaný za vinného z prísnejšieho trestného činu, než ktorého sa ustáleným skutkom dopustil. Podstatou správneho posúdenia skutku je aplikácia hmotného práva, teda že skutok zistený v napadnutom rozhodnutí súdu bol subsumovaný - podradený pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone.

Nesprávnym použitím iného hmotnoprávneho ustanovenia sa rozumie nedostatočné posúdenie okolností vylučujúcich protiprávnosť (§ 24 - krajná núdza, § 25 - nutná obrana, § 26 - oprávnené použitie zbrane, § 27 - dovolené riziko, § 28 - výkon práva a povinnosti, § 29 - súhlas poškodeného, § 30 - plnenie úlohy agenta), prípadne zániku trestnosti činu (najmä § 87 Trestného zákona - premlčanie trestného stíhania), resp. chybné rozhodnutia súdu pri uložení úhrnného trestu a spoločného trestu § 41 Trestného zákona), súhrnného trestu (§ 42 Trestného zákona) a pod.

Čo sa týka dovolania obvineného O. N., tak je potrebné s ohľadom na jeho odôvodnenie zaoberať sa v prvom rade tou skutočnosťou, či skutok tak ako bol ustálený vo výroku o vine prvostupňového rozsudku a následne bezo zmeny akceptovaný odvolacím súdom napĺňa skutočne všetky znaky skutkovej podstaty trestného činu neodvedenia dane a poistného podľa § 277 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona a trestného činu nezaplatenia dane a poistného podľa § 278 ods. 1 Trestného zákona, a teda či bol zo strany oboch, vo veci konajúcich súdov správne právne posúdený.

Trestného činu neodvedenia dane a poistného podľa § 277 ods. 1 Trestného zákona sa dopustí ten, kto v malom rozsahu zadrží a neodvedie určenému príjemcovi splatnú daň, poistné na sociálne poistenie, verejné zdravotné poistenie alebo príspevok na starobné dôchodkové sporenie, ktoré zrazi alebo vyberie podľa zákona, v úmysle zadovážiť sebe alebo inému neoprávnený prospech.

Podľa § 277 ods. 2 písm. b) Trestného zákona sa odňatím slobody na tri roky až osem rokov sa páchatel potrestá, ak spácha čin uvedený v odseku 1 vo väčšom rozsahu.

Konštrukcia skutkovej podstaty tohto trestného činu okrem iných obligatórnych znakov v sebe zahŕňa aj motív (v úmysle zadovážiť sebe alebo inému neoprávnený prospech) ako súčasť subjektívnej stránky skutkovej podstaty trestného činu.

Trestného činu nezaplatenia dane a poistného podľa § 278 ods. 1 Trestného zákona sa dopustí ten, kto vo väčšom rozsahu nezaplatí splatnú daň, poistné na sociálne poistenie, verejné zdravotné poistenie alebo príspevok na starobné dôchodkové sporenie, potrestá sa odňatím slobody až na tri roky.

Obidva trestné činy, z hľadiska naplnenia subjektívnej stránky skutkovej podstaty trestného činu, a tak z hľadiska formy zavinenia vyžadujú úmyselné konanie páchatel'a - § 15 Trestného zákona. Trestný čin podľa § 277 Trestného zákona navyše aj motív.

V posudzovanom prípade bol skutok, za ktorý bol obvinený uznaný za vinného, vymedzený tak, že tento ako konateľ spoločnosti V. s.r.o., v období od augusta 2012 až do septembra 2013 riadne odovzdal Sociálnej poisťovni, pobočka Žilina, mesačné výkazy, avšak splatné poistné zrazené zo mzdy zamestnancov zadržal a neodviedol určenému príjemcovi vo výške 3869,41 Eur a splatné poistné za zamestnancov platené zamestnávateľom nezaplatil určenému príjemcovi vo výške 10.888,39 Eur.

Takto naformulovaný skutok je jednoduchou konštatáciou daného stavu, ktorý sám o sebe nie je trestný a vyjadruje len záver vhodný pre ďalšie konanie Sociálnej poisťovne, pobočka Žilina voči neplatičovi. Z vyššie uvedenej formulácie totižto nie je zrejmé či obvinený konal úmyselne alebo z nedbanlivosti a ani to prečo - aký mal motív. V skutku, pre ktorý bolo obvinenému O. N. vznesené obvinenie a pre ktorý bol aj odsúdený absentuje vyjadrenie subjektívnej stránky skutkových podstatí označených trestných činov napr. nasledovne: „... splatné poistné ... neodviedol hoci spoločnosť V. s.r.o. mala ku dňu splátok dostatok disponibilných prostriedkov, pričom neopodstatnene uprednostnil vrátenie pôžičky spoločníkovi, čím zadovážil“. Samozrejme forma zavinenia obvineného môže (a mala) byť vyjadrená v skutku aj inak, v každom prípade tam ale musí byť vyjadrená tak aby bolo zrejmé, že obvinený splatné poistné neodviedol a nezaplatil úmyselne s určitým motívom. Iba tak sa môže stať z jednoduchého neplatenia poistného (napr. z dôvodu insolventnosti alebo preto, že nemohol zaplatiť, pretože bol dlhodobo chorý a podobne) trestný čin.

Vo vzťahu k vyššie ustálenému skutku nemôže pritom Najvyšší súd Slovenskej republiky inak ako konštatovať, že obvinený má pravdu v tom, že len samotné nesplnenie daňovej (odvodovej) povinnosti, resp. spôsobenie dlhu na poistnom nenapĺňa znaky žiadneho trestného činu, nakoľko v slovenskom trestnom práve sa uplatňuje princíp zodpovednosti za zavinenie, t. j. princíp subjektívnej zodpovednosti. Znamená to teda, že jednou z podmienok trestnej zodpovednosti páchatel'a je jeho zavinenie, a to zavinenie úmyselné alebo nedbanlivostné. Zavinením je zároveň vyjadrená i individuálna trestná zodpovednosť, a teda, že každý zodpovedá zásadne iba za to, čo svojím konaním sám zaviniel. Pre trestnú zodpovednosť nestačí spôsobenie následku konaním osoby, pokiaľ toto konanie nebolo zavinené.

Nakoľko z vyššie popísaného konania obvineného O. N. skutku nevyplýva žiadne zavinenie (§ 15, 17 Trestného zákona), nemohlo byť toto ani správne právne kvalifikované ako trestný čin nezaplatenia dane a poistného v súbehu s trestným činom neodvedenia dane a poistného. Skutkové zistenia ustálené vo výrokovej časti prvostupňového rozsudku, s ktorými sa stotožnil i súd odvolací, musia totiž zodpovedať všetkým zákonným znakom použitej právnej kvalifikácie, t. j. všetkým znakom skutkovej podstaty príslušného trestného činu (objekt, objektívna stránka, subjekt, subjektívna stránka).

Je síce pravdou, že z odôvodnení rozhodnutí oboch súdov nižších stupňov vyplýva, že tieto sa v danom prípade zaoberali aj otázkou dokazovania subjektívnej stránky trestného činu - zavinením obvineného, no ich zistenia a závery (tieto tunajší súd s poukazom na vyššie uvedené v dovolacom konaní preskúmať už nemôže) sa v tomto smere nijakým spôsobom nepremietli do samotnej skutkovej vety, ktorá je v podstate - podobne ako tomu bolo i v trestnom oznámení Sociálnej poisťovne, pobočka Žilina - len konštatovaním nesplnenia vlastnej odvodovej povinnosti konateľ'a spoločnosti V. s.r.o., a teda odviest'

splatné poistné ako aj splatné poistné zaplatiť.

Pokiaľ ide o tvrdenia obvineného týkajúce sa insolventnosti spoločnosti V., s.r.o. v rozhodnom období, teda jej neschopnosti platiť všetky svoje splatné záväzky z dôvodu zlej finančnej situácie (mali byť uspokojované len záväzky v súvislosti s udržaním zamestnanosti a bežným chodom podniku), tak tu nedá najvyššiemu súdu - uvedomujúc si pritom už viackrát spomínanú viazanosť skutkovými zisteniami - nepoznamenať tú skutočnosť, že ak sa spoločnosť dostane do situácie, že ako dlžník nemá dostatok finančných prostriedkov na uhradenie všetkých svojich splatných záväzkov je povinná všetkých svojich veriteľov (zamestnanci, Daňový úrad, Sociálna poisťovňa, Zdravotná poisťovňa, obchodní partneri a iní) uspokojovať pomerne a rovnomerne. Ak podnikateľ nie je schopný uhrádzať tak prevádzkové náklady, odvody povinných platieb ako aj mzdy svojich zamestnancov, musí prispôsobiť hospodárenie podniku tak, aby si mohol plniť všetky svoje povinnosti, prípadne svoje podnikanie ukončiť.

A napokon, na čo je potrebné v tejto súvislosti na záver upozorniť je taktiež tá skutočnosť, že pri akomkoľvek inom ustálení okolnosti nezaplatenia alebo neodvedenia poistného, a teda či už pri eventuálnom zistení, že uvedená časť odvodovej povinnosti mala byť odvedená a časť zaplatená, by neprichádzala do úvahy v posudzovanom prípade možnosť zmeny rozhodnutia k horšiemu, a teda zmeny rozhodnutia v neprospech obvineného. Tu treba poukázať o. i. na ustanovenie § 391 ods. 2 Trestného poriadku a hlavne na to, že skutok už od vznesenia obvinenia nie je naformulovaný tak aby bolo možné za neho niekoho trestne stíhať.

Na základe vyššie uvedeného Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu opravný prostriedok nie je prípustný.